

doodskist van de levenden

Pride is een kist waarin levende mensen worden geplaatst en begraven.

doodskist van de levenden. Part 1

Vele malen in ons leven hebben we gebeurtenissen meegemaakt die een herinnering voor ons hebben gecreëerd. Met het verstrijken van de tijd vormen deze herinneringen uit het verleden het leven van mensen. En in feite is dit boek het lot van mensen. Ik heb geprobeerd van dit manuscript een platform te maken waarop we de momenten kunnen schrijven waarvan de aanraking onze gedachten verdringt in de modder van de te ontdekken wereld. En voor jou brengt het de associatie van verbeelding en een vloeiende stroom van de geest met zich mee

Hans is een tienerjongen die begin augustus zijn 16e verjaardag wil vieren met zijn moeder. Zijn vader liet hen met rust toen hij zeven jaar oud was

ze hebben elkaar nooit meer gezien Hij wilde zijn vader weer zien. Hans woonde in een klein stadje in het zuiden van Nederland. De moeder van Hans heette Anne. Anne was een vrouw die niet graag met haar zoon over het verleden praatte. En die vrouw hield zich overdag het liefst bezig met het breien of bakken van taarten of het doen van dingen in huis. Ze was een rustige en teruggetrokken vrouw. Hans wist niet waarom zijn vader Ruben besloot hen met rust te laten en te gaan. Maar in zijn verbeelding herinnert hij zich de momenten waarop Ane en Reuben ruzie met elkaar hadden. Hij herinnert zich de luide stem van zijn vader en het geschreeuw van zijn moeder. Hans verstopte zich altijd onder een tafeltje in zijn kamer. En het tafelkleed leek op een paars schild dat voor Hans' gezicht viel. Ter verdediging tegen de pijlen die door de stemmen werden geproduceerd en naar

zijn hart werden geworpen En het punt was dat deze discussies altijd vruchteloos waren .Als kind fantaseerde Hans, met zijn hoofd tussen zijn knieën onder de tafel, dat de relatie tussen Anne en Ruben leek op twee spoorlijnen die elkaar nooit ontmoetten.Waarom trouwden ze dan?

De stroom van koude, ijzige en scherpe gedachten slachtte Hans van binnenuit af En het gevoel van veiligheid dat hij had sinds zijn jeugd toen hij een gezin had, was verdwenen .Op een ochtend, toen Hans 7 jaar oud was, maakte hij de ergste gebeurtenis uit zijn leven mee Toen hij wakker werd om naar school te gaan, zag hij dat er een brief op de spiegel in zijn kamer was geplakt Het handschrift van zijn vader was Ruben .

Hij schreef, mijn zoon, ik wilde altijd bij je zijn, maar helaas kan ik hier niet meer blijven, maar weet dat ik heel veel van je hou.Dat papier was het enige dat Hans aan zijn vader deed denken Hans heeft dat papier nooit aan Anne laten zien .Omdat Anne alle spullen en foto's gerelateerd aan Ruben uit het huis heeft verzameld, zodat er geen spoor van Ruben in het huis aanwezig is.

En nu was Hans volwassen en had hij deze brief jarenlang verborgen in het boekje dat hij had. Met het opkomen van de zon op 7 augustus begon alles en werd een nieuw hoofdstuk in Hans' leven begonnen .

Vandaag was Hans jarig en hij besloot het huis te verlaten en bij zichzelf te gast te zijn bij het meer naast het huis Omdat Anne nooit geïnteresseerd was in verjaardagen en feestjes .Hans ging altijd naar dat meer om te ontsnappen aan de gedachten die hem dwarszaten of als hij zich eenzaam voelde en ging op een grote steen zitten bedekt met groen fluweel.En urenlang staaarde hij naar de weerspiegeling van het zonlicht dat zich over het meer verspreidde en keek naar het spel van schaduw en licht En met het geluid van de wind vermengd met het gezang van de vogels, vergat hij het verstrijken van de tijd .Zoals altijd liep Ruben door een smal bospad om het meer te bereiken.

Het geluid van iemand die lachte in de verte verbrak zijn gedachtegang en hij veranderde zijn pad en volgde het geluid en passeerde verschillende bomen en kwam steeds dichterbij dat geluid. Langzaam haalde hij zijn hoofd achter een dikke boom vandaan waar hij zich naast had verstopt .

En hij zag een mooi meisje rennen en lachen met haar hond Een meisje met grote heldere ogen, lang zwart haar en een prachtig lichaam dat leek op een heilige godin. Hans was stomverbaasd .Wie was dat meisje, Hans had haar nog nooit ergens gezien .

Na een moment waarop hij niet wist of het een moment, een uur of een heel leven was, besloot Hans uiteindelijk door te gaan en met haar te praten. Toen hij bij zichzelf kwam, hoorde hij een dikke, schorre stem zeggen: 'Daniyela, kom snel terug naar de tent, we willen lunchen.' En Daniela zei met prachtige stem: "Papa, ik kom nu" en begon weg te rennen van de bomen. Was het een droom die Hans had of was het een vluchtig mentaal beeld dat door Hans' geest ging.

Wat het ook was, zijn gedachten namen het hele wezen van Hans in beslag, zodat hij vergat waarvoor hij naar het bos was gegaan. Hans keerde terug naar huis. Het was een paar uur in de middag toen Hans de deur opende en naar binnen ging. Anne vroeg hem: "Hans, waarom ben je te laat?" Ik heb drie uur geleden de lunch klaargemaakt en ik wacht tot je gaat eten. Hans zei op kalme en trillende toon: "Ik heb geen honger, eet jezelf op" en ging naar de kamer alsof hij getransformeerd was. Toen hij de deur van de kamer sloot, voelde hij dat zijn hele lichaam doordrenkt was van koud zweet. Hij wist niet waarom hij zo in de war was toen hij dit meisje zag. Hij herinnert zich uit zijn kindertijd hoe verlegen hij was en niet overweg kon met zijn

leeftijdsgenoten en altijd alleen speelde. Hij was met deze omstandigheden opgegroeid. Hans hield ervan om te veranderen, zodat hij met de mensen om hem heen kon communiceren en vrienden met hen kon worden. Maar het isolement zijn moeder Anne had ook gevolgen voor hem en hij was een eenzaam kind dat de adolescentie inging. Hans trok de stoel naast zijn bureau naar achteren en bracht hem naar het raam van zijn kamer en ging erop zitten en staarde naar de witte wolken in de lucht die in verschillende vormen waren veranderd en de wind veranderde langzaam die vormen. Na een tijdje onderbrak het geluid van het kloppen op de kamerdeur zijn gedachten. Anne deed langzaam de deur open en zei: Ik heb een kop koffie voor je gebracht en ik heb deze taart gemaakt en hij is heerlijk, eet hem op terwijl hij warm is. Ze zette hem op tafel en draaide zich om om de kamer te verlaten. Hans zei onbewust: 'Vertel me hoe Ruben je heeft ontmoet.'

Anne die aan het lopen was, stopte, na een paar seconden draaide ze zich om en keek naar Hans en kwam naar voren en ging op een andere stoel naast hem zitten.

Terwijl hij de rand van de zak van zijn jurk schudde, zei hij: waarom stelde je deze vraag. alsof hij zijn ogen aan zijn vingers wilde naaien, zodat hij niet oog in oog zou staan. En hij zei langzaam: Waarom stel je deze vraag?